

بررسی بار حقوقی استفاده از واژه تضمینی در آموزشگاه های کنکور

قبولی به شرط یا قبولی تضمینی

● مهرنوش حیدری

یکی از مواردی که هر ساله و بلافاصله پس از برگزاری کنکور و اعلام نتایج در جامعه شاهد آن هستیم، رشد قارچ گونه آموزشگاه های کنکور در این ایام است که با استفاده از ابزارهای متنوع تبلیغاتی برای جذب هرچه بیشتر داوطلبان شرکت در این کلاس بر دیوار خیابان های شهر خودنمایی می کنند. آنچه گاه در جذب داوطلبان مؤثرتر است، استفاده از واژه "تضمینی" بوده که مؤسسات خود را مقید و متعهد به انواع تضمین ها مانند قبولی صددرصد، پرداخت نیمی از شهریه در صورت قبولی در دانشگاه و ... می کنند.

با نگاهی نه چندان عمیق می توان مدعی شد که استفاده از این واژه ها به راحتی در بسیاری از مواقع تاثیر روحی فراوانی را بر داوطلبان می گذارد و آنها را به قبولی در آزمون ورودی دانشگاه امیدوارتر می کند. این در حالی است که پس از برگزاری آزمون و اعلام نتایج و در صورت قبول نشدن داوطلبان، آموزشگاه ها و مؤسسات، تعهدات خود را در قبال استفاده از واژه "تضمینی" به وادی فراموشی سپرده و آنها را اجرا نمی کنند.

فراموش نکنیم که استفاده از واژه "تضمینی" دارای بار حقوقی است و در صورت اجرا نکردن تعهدات، فرد یا مؤسسه موردنظر، کلاهبردار محسوب می شود.

حسن حیدری، کارشناس حقوق نیز با تأیید این که استفاده از واژه "تضمینی"، مسئولیت حقوقی متوجه فرد یا مؤسسه استفاده کننده از این واژه می کند، می گوید: برابر قانون تشدید مجازات مرتکبان ارتشاء و اختلاس و کلاهبرداری که

این کارشناس مسائل حقوقی تصریح می کند: به دلیل اهمیتی که قانونگذار به این موضوع یعنی مصنوعیت اموال از تعرض داده در تبصره یک این قانون آورده که تخفیف مجازات فقط تا حداقل مجازات مقرر در این ماده یعنی حبس و انفصال از خدمات دولتی قابل اعمال بوده و نمی توان به تعلیق اجرای کیفر در مورد حکم واقع شده حکم صادر کرد. حیدری تأکید می کند: ماده قانونی گفته شده تنها به عنوان عنصر قانونی اعمال مجرمانه تلقی شده و مرجع قضایی هنگام رسیدگی عناصر دیگر جرم یعنی عنصر مادی و روانی را احراز و بر اساس آن حکم مقتضی را صادر خواهد کرد.

به عبارت دیگر اگر آموزشگاه یا مؤسسه آموزشی برای جذب هنرجویان بیشتر از واژه تضمینی در تبلیغات خود استفاده کرده اما نتواند به تعهدات خود عمل کند، هنرجو می تواند از آن مؤسسه یا آموزشگاه برابر قانون ارتشاء، اختلاف و کلاهبرداری به مرجع قضائی شکایت کند.

مصوبه ۲۸ شهریور سال ۱۳۶۴ مجلس شورای اسلامی و تأیید ۱۵ آذرماه سال ۶۷ مجمع تشخیص مصلحت نظام است، هرکس از راه حیله و تقلب، مردم را به وجود شرکت ها یا ... یا به داشتن اموال و اختیارات واهی فریب دهد و یا به یکی از این وسایل یا وسایل تقلبی دیگر وجوه یا اموال و تحمیل کند و از این طریق مال دیگری را ببرد، کلاهبردار محسوب شده و مجازات آن یک تا ۷ سال حبس به علاوه پرداخت جزای نقدی است.

**استفاده از واژه "تضمینی"
دارای بار حقوقی است و در
صورت اجرا نکردن تعهدات،
فرد یا مؤسسه موردنظر،
کلاهبردار محسوب می شود**